

«Chaque homme porte en lui un monde composé de tout ce qu'il a vu et aimé, et ou il rentre sans cesse, alors même qu'il parcourt et semble habiter un monde étranger».

Fr. R. de Chateaubriand, «Voyage en Italie».

«Κάθε άνθρωπος φέρνει μέσα του έναν κόσμο σύνθετο απ' όλα όσα είδε και αγάπησε και στα οποία επιστρέφει αδιάκοπα, ενώ ταυτόχρονα διατρέχει και φαίνεται να κατοικεί έναν ξένο κόσμο».

Φρ. Ρ. Σατωμπριάν, «Ταξίδια στην Ιταλία».

Έχω δει πολλά φωτογραφικά βιβλία, από εξερευνήσεις σε μακρινούς και δυσπρόσιτους τόπους, όπου η φροντίδα για την εντύπωση της πρωτότυπης ανακάλυψης είναι προτεραιότητα καθώς τα ταξίδια έχουν γίνει ένα νέο επάγγελμα και μία νέα θρησκεία. Οι αμέτρητες περιπέτειες και λεπτομέρειες από διαδρομές χιλιάδων χιλιομέτρων παρουσιάζονται σαν αξιόλογα και μοναδικά περιστατικά και δυσκολεύεται πολύ ο θεατής να εκτιμήσει την αξία της μαρτυρίας τους.

Η Αννή Ζαβιτσάνου ταξιδεύει φωτογραφίζοντας ή φωτογραφίζει ταξιδεύοντας.

Οι φωτογραφίες της είναι ένας πολύτιμος θησαυρός από αναμνήσεις και αφηγήσεις συναισθημάτων και όχι εντυπώσεων. Θα έλεγε κανείς ότι η εξερεύνηση της δεν γίνεται μόνο σε μήκος αλλά και σε βάθος. Η τέχνη γεφυρώνει τα συναισθήματά με τα ταξίδια και τις αναμνήσεις, τον εσωτερικό της κόσμο με την «ξένη» πραγματικότητα.

Έτσι, γίνεται το πέρασμα μεταξύ των δύο κόσμων, το τοπίο και ο άνθρωπος συναντιούνται, και αποκαλύπτεται η κοινή τους λογική. Οι ιθαγενείς με τις περίτεχνες στολές, οι ψαράδες που στα δίχτυα τους έχουν προγονικά ειδώλια οι Βρα-

ζιλιάνοι μουσικοί και οι όμορφες Ινδές, οι γυναίκες που φροντίζουν για την τροφή, και τα παιδιά, κυρίως τα παιδιά, με τα ευτυχισμένα τους χαμόγελα που κοιτάνε με τρυφερότητα τον φακό, μου μεταφέρουν αισθήματα αλληλεγγύης σε ένα κόσμο γεμάτο γοητεία, έναν κόσμο που βρίσκεται βαθιά μέσα της και ανασύρει ανάλογα με την περίπτωση. Οι ιστορίες για τους προγόνους, οι τελετουργικές μάσκες που διώχνουν τα κακά πνεύματα, οι κυνηγοί κεφαλών, τα διονυσιακά στοιχεία των καρναβαλιών με την αφρικανική μουσική και την έκταση που ακολουθεί, τα μάγια, οι σφαγές ζώων για να εξορκίσουν τον φόβο του θανάτου, και ο σιωπηλός κόσμος των βουδιστών μοναχών, συνυπάρχουν με το εσωτερικό της ψάξιμο και βρίσκουν «έκφραση» στα χαρακτηριστικά τους και τα ψηφιδωτά.

Δημιουργεί έναν μη πραγματικό χώρο, όπου οι άνθρωποι, τα σπίτια και τα ζώα, σε αλλόκοτα και μη συμβατικά μεγέθη στροβιλίζονται προς τα πάνω, σε ένα άνοιγμα προς τον ουρανό και το θείο στοιχείο.

Να είναι άραγε το θεικό στοιχείο που την απασχολεί ή η συγγένεια των ανθρώπων μεταξύ τους; Οι ομοιότητες στα συναισθήματα ή η επιστροφή στους προγόνους και την αρχέγονη αναζήτηση; Εκλεκτικές συγγένειες, έτσι θα ονόμαζα μερικά από τα έργα της, χαρακτηριστικά και ψηφιδωτά.

Ψηφιδωτά με ψηφίδες ταξιδιών, ονείρων, αρωμάτων και συναισθημάτων.

Αναμνήσεις που με την μορφή της Τέχνης αφήνονται στην φυσική τους ροή, ανασύρονται από την λήθη χωρίς να φθαρούν και δημιουργούν έναν στέρεο κόσμο. Χρωματικοί συνδυασμοί παρμένοι μέσα από όλα τα μέρη που ταξίδεψε αλλά, κυρίως από μέσα της. Το πολύ προσωπικό της σχέδιο διαμορφώνει τον χώρο μέσα στον οποίο κινείται και η μορφή των έργων, απόλυτα δεμένη με τα συναισθήματα, σαν μια μελωδική φωνή σειρήνας μας μεταφέρει τα βαθιά αισθήματα αλληλεγγύης, ευγνωμοσύνης και αγάπης που αποτυπώνονται στα χαρακτηριστικά και στα ψηφιδωτά της.

Δάφνη Αγγελίδου

Αν. Καθηγήτρια της ΑΣΚΤ